

"La ministra no sap de què xerra"

Pere Polo (Conca, 1946), és un dels històrics del moviment sindical balear. Des de la darrerria del franquisme participa activament en el sindicalisme docent. Des del 1982 és el secretari general de l'STEI.

L'STEI (Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament de les Illes) és el sindicat majoritari en la docència il·lenca. Va néixer el 1978, fruit de la fusió de dos grups sindicals: el de mestres de la pública, i els de la privada, que funcionaven des dels temps de la clandestinitat. El grup de la privada tenia un líder, Pere Polo, que des dels inicis del moviment estava en primera línia. Després del 1978 va deixar el protagonisme. No va ser fins el 1982 quan retornà a la secretaria general de l'STEI. Des d'aleshores no l'ha deixada. El passat dia 11 de maig, el congrés de l'STEI el reelegia per al càrrec, alhora que obria el sindicat a treballadors no específicament docents.

—*Per què aquesta obertura ara a treballadors d'altres sectors, quan tradicionalment s'havia rebutjat aquesta possibilitat?*

—Ja fa temps que pensàvem en aquesta possibilitat. La raó és que molta gent venia a parlar amb nosaltres. Volien entrar a l'STEI, però els nostres estatuts no ho permetien. Era, és, gent que no està d'acord amb els altres sindicats, especialment CCOO i UGT. Ens feien peticions en aquest sentit, però no era possible. Fins que, finalment, ens hem decidit a fer la passa endavant.

—*Però no han canviat el nom.*

—No.

—*I l'estructura del sindicat?*

—No en la seva essència. Es tracta d'obrir-nos a treballadors d'altres sectors, de donar-los tot el suport que necessitin i nosaltres els puguem donar. Ara, el que no farem serà fer la feina per ningú. Vull dir que l'STEI, com a tal, continuarà essent el que ha estat sempre. Si hi ha qualche grup de gent que vulgui parlar amb nosaltres, perfecte. Repetesc, però, que és una obertura a tots aquells sectors que vulguin tirar endavant una tasca en altres àmbits diferents

a la docència, però nosaltres no els farem la feina.

—*No serà, d'entrada, una intersindical?*

—Ho podria ésser si hi ha altres grups que vulguin fer-la. A veure: en aquests moments no sé si hi ha aquí la base per fer una intersindical. Ara, evidentment, és un model que ens agrada, seguint l'exemple de la Intersindical Gallega o la Intersindical Canària.

—*No hi ha prou grups per formar-la?*

—Potser. Potser en la funció pública, o en altres àmbits com la banca amb el SABEI (Sindicat de Treballadors de la Banca de les Illes). Però sempre serà si ells en volen parlar i, naturalment, mantenint cada un la seva independència. Això ho tenim claríssim. No volem repetir models d'altres sindicats. Nosaltres defensam un sindicalisme efectivament confederal, on cada grup tenguí la seva pròpia personalitat i sobirania. Es pot pactar i defensar qüestions globals, però cada un ha de tenir autonomia per decidir en el seu camp.

—*El futur fa inevitable l'obertura?*

—Sí. No hi ha més remei. Les lleis que es fan de cada dia són menys democràtiques, perquè restringeixen la participació. Jo crec que seria

ideal una gran central on hi fóssim tots els treballadors però, alerta! que tots els treballadors no són de CCOO i UGT. N'hi ha d'altres, eh? Si aquests sindicats representen, diuen, un 70%, aleshores quedam un 30%. Nosaltres no volem imposar o que ens imposin, sempre que hem parlat amb altres sindicats, d'aquests grossos, el que volen és una absorció. I a això, nosaltres no hi arribarem mai. Tant UGT com CCOO pretenen estrènyer més els camins de participació, en favor seu. A nosaltres no ens queda més remei que obrir-nos a altres grups per superar aquesta situació.

—*Si ho entenc bé, em diu que UGT i CCOO els boicotegen?*

"Tant UGT com CCOO pretenen estrènyer els camins de participació, en favor seu. Nosaltres ens hem d'obrir a altres grups, però sempre, mantenint l'autonomia de cadascú."

—I tant. A vegades en funció de percentatges de representació et diuen que no pots assistir a determinades reunions. Això és molt trist, però és així. Et posaré un exemple. L'STEI és el sindicat majoritari de Balears, però UGT i CCOO no ens volien deixar entrar a participar en determinades comissions —com per exemple la de beques— aduint que no teníem el percentatge requerit... en l'estat! Això els altres sindicats! Evidentment això t'obliga a un replantejament de la situació. Fins ara hem anat sortejant aquestes dificultats a través d'acords amb altres sindicats d'altres indrets de l'estat. Però ha arribat el moment de l'obertura. Una altra raó és que quan arribin les competències d'educació, on es decidiran moltes coses serà a la funció pública, i nosaltres hi volem ser.

—*En el cas que es pogués fer, seria com la Inter-sindical del País Valencià?*

—Sí, pràcticament seria el mateix procés. El nostre model, repetesc, serà confederal perquè pensam que és el més adequat per respectar la sobirania de cadascú. Podrem fer una política global, però cada grup ha de tenir autonomia per marcar la seva pròpia activitat i prendre les seves pròpies decisions.

—*Coincidint amb el congrés de l'STEI també es va fer la III. Trobada de Sindicats de Treballadors de l'Ensenyament dels Països Catalans.*

—Sí, és la tercera ocasió que ho feim i enguany l'hem dedicada quasi monotemàticament a la qüestió de la necessària homologació de les titulacions de filologia. En aquest sentit nosaltres ens hem adreçat al conseller Rotger, i des de Catalunya s'ha fet el mateix, demanant que els pactes entre PP i CiU prevegin una solució. Igualment ens hem adreçat a la Generalitat valenciana. D'aquesta Trobada d'enguany ha sortit una proposta que pot ajudar a entendre, en els territoris castellans, la necessària política de normalització lingüística. Es tracta de la convocatòria d'una propera trobada per discutir sobre la normalització i a la qual hi hauria representants tant de l'àmbit lingüístic català, com els gallecs, bascos i castellans.

—*Es inevitable parlar de la nova ministra. Què espera d'ella i del nou govern?*

—Quan vaig sentir les primeres declaracions d'Esperanza Aguirre em vaig quedar astorat. No entenc com pot dir que l'escola pública ha de ser subsidiària de la privada. Si això fos així i es converteix realment en una línia política del nou govern, la veritat és que hi haurà confrontació.

—*No sembla massa confiat en el govern del PP*

—Gens. La ministra no sap de què xerra. Va dir que demanaria a l'Institut d'Avaluació que fes un diagnòstic de l'ensenyament... però si fa només dos mesos ja n'ha fet un! I els resultats eren clars: no hi ha diferències de qualitat entre ensenyament públic i privat, tret dels condicionants de la procedència socioeconòmica dels alumnes. Per tant, que s'inverteixi on hi ha més necessitats socioeconòmiques. No és el més lògic? Esper que aquesta senyora i el seu govern rectifiquin, o no hi haurà més remei que la mobilització.

Miquel Payeras

